

Pirmais pasākums Dramaturgu teātrī

Mākslas dienu noslēgums vainagojās ar diennakti garu *performance* noslēpumainā, leģendu apvītā vietā (pašā Rīgas centrā) — ēkā, kurai drīzumā oficiāli jākļūst par jauno Dramaturgu teātri. Iesvētīšana notikusi ar diennakti garu pasākumu, kurā sintezējās mūzika, teātris un tēlotāja māksla, radot nu jau neizdzēšamu mājas jaunās vēstures sākumu. Atkāpšanās ceļa vairs nav!

Māras Ķimeles audzēkņiem laiks 22. aprīlī līdz pusnaktij un svētdienā pagāja rotalīgās telpas apgūves studijās, iegūstot jaunu asociāciju pieredzi tieši tur — kaīlu akmens sienu ieskāvimā ap Sarmītes Māliņas, Olega Tīllberga un Sergeja Daņidova askētisko instalāciju. Daži pusnakts mirkli bija pieminēto trīs mākslinieku akcijas laiks. Tā bija negaidīti emocionāli un estētiski iedarbīga, pārāk skaista, lai to atstāstītu. Koks, rozes, kritiens, gaismu izšķīšana un atvadas...

Diennakts laikā savas «ziņas» tur atstāja daudzi mākslinieki. Rītausmā Ineša un Ivars

Mailiši, svētdienas vidū — Miervaldis Polis. Nenogurdināmi bija Aigars Sparāns un Māris Steķis. Arī Valters Gramings no Rietumberlīnes, kurš atbraucis uz Rīgu aplūkot viņa personalizstādei paredzētās telpas, ar degsmi iejutās notikumu virpulī. Vācu mākslinieks līdzās daudziem citiem visas nakts garuma otas triepieniem ar sarkanu krāsu izzīmēja vārdu «Грузия». Turpat blakus — Rūdolfa Pīrkalēja veidotās līdzības par telefona stabiem ar asiņainiem apsejieniem, tieši pa tādiem, viņaprāt, plūst ziņas no Aizkaukāza.

Visa pasākuma iniciatore un organizētāja — Jura Boiko un Hārdija Ledīņa «Nebijušu sajūtu restaurēšanas darbnīca». Tāpat, pateicoties Jurim Boiko, Rīgā ieradās pasaules līmeņa *performance* profesionāļi no Mīnhenes Kalle Lārs un Kolins Gilders un muzicēja, un uzstājās trīs vakarus pēc kārtas.

Ar diennakti pietiek, lai vēl neapdzīvotās mājas valgās sienas pagātu iesūkt gan Austru-

mu (indiešu mūzikas ansambļa, Anatolija Popova vadībā), gan Rietumu, gan pašu zemes mūziku, pierast pie čukstiem un kļiedzieniem, maigiem un rupjiem vārdiem, kurus te daudzi atnāca izteikt ne tikai kā savas

mākslinieciskās pašizpaušmes liecību, bet arī kā apstiprinājumu tam, ka beidzot Rīgā ir vajadzīga pastāvīga vieta, kur radošai domai neeksistē cunftu dalījuma robežas. Vieta, kur tēlotājam mākslai, mūzikai un teāt-

rim, brīvi plūstot un bagātinot citam citu, būtu jārada kvalitatīvi jauns, garlaicīgam akadēmismam alternatīvs mākslas pārdzīvojums.

HELENA DEMAKOVA

Performance Japāņu vēstniecībā.